

Reggel korán kelek. Fáj a hátam a rohadt matractól, ahogy előre megjósoltam. Kisétálok a fürdőszobába, miközben igyekszem életet masszírozni a gerincembe. Mivel nem hoztam magammal tisztálkodó szereket, egyelőre csak vízzel tudom kiöblíteni a számat fogmosás helyett. Bevizezem a kezem, úgy fésülöm ki a hajam és fonom be újra. Visszaveszem a pulcsit, kabátot és a bakancsot, és elrejték a kabát erre kialakított zsebeibe néhány tört. A Glock-ot a táskámban hagyom, hiszen egyelőre csak megfigyelni akarom a lányt. A késekkel simán, hang nélkül eltakarítok néhány lidércet az útból.

Hét óra előtt van még, a Szövetség hírszerzése szerint Sarah reggel, a fél nyolc körül induló busszal szokott az egyetemre menni. Elsétálok abba az utcába, ahol lakik. Anélkül, hogy tudnám, hogyan oszlanak el a lakások emeletenként, nem tudom megállapítani, hogy melyik lehet a boszié. Csak annyit tudok, hogy a harmadik emeleten lévő egyik lakásban él a szüleivel.

Megkeresem az épület bejáratát és biztos menedékbe húzódva szemmel tartom. Negyed nyolc körül nyílik az ajtó és Sarah sétál ki rajta. Bordó, térdig érő szövetkabát és majdnem az egész fejét körbeölelő sál van rajta. Fekete harisnyás lábát magassarkú csizmába bújttatta, amivel vidáman kopácsol a buszmegálló felé. Fülest használ, kezében telefont nyomkod. Gondolom, éppen zenét keres. Vékony, lilakeretes szemüvege sem tudja elrejteni barna szemét. Szája hirtelen huncut mosolyra görbül. Elsétál mellettem, nem vesz észre, még akkor sem, amikor hangtalanul a nyomába eredek. Követem a buszmegállóig, fel a járműre és közben végig figyelem. Arcát többnyire hosszú szőke fürtjei takarják el, miközben az ablakon néz kifelé.

Az egyetemi tömegben majdnem elvesztem szem elől, de végül utolérem annak az irodának a közelében, ahol dolgozik. Nem megyek be vele, de kifigyelem, hogy odakintről melyik ablak tartozik az irodához. Innentől kezdve nyolc óráig van, amíg újra mozgásba lendül. Ez idő alatt keresek egy boltot, hogy fogkefét és fogkrémet vegyek. Visszamegyek az egyetemre és az egyik mellékhelyiségben megmosom a fogam. Mindenki megbámul, de senki nem kérdezi meg, ki vagyok és mit keresek az egyetemen. Van előnye, ha az ember úgy néz ki, mint egy évszázadokkal ezelőtti viking. Még mindig rengeteg időt kell eltöltenem, mire Sarah végez a munkájával, így kicsit jobban felderítem a környéket és a várost. Lidércek nyomait keresem, vagy bármilyen más teremtményét, amit esetleg a bosziért küldtek. Délután fél öt előtt érek vissza az egyetemre. Megkeresem az irodáját és hangtalanul benyomom az ajtót, hogy még egy kicsit nézzem, ahogy a számítógép fölé görnyedve püföli a billentyűket és kattintgat az egérrel. Eltűnök onnan, amikor induláshoz kezd készülődni.

Ugyanazzal a számozott busszal megy haza, de egy megállót sétál. Kezeit a kabát zsebébe dugja. Mosolyognom kell, amikor észreveszem, hogy kicsit csámpásan jár, és alig tudom elrejteni a nevetésem, amikor a buszra szállást követően leül, majd megállókon keresztül ficáncol, mint egy kis vadállat. Össze-vissza forgolódik, nézeget mindenfelé, miközben megint zene megy a fülében. Szinte megkönnyebbül, amikor végre leszáll és elindul a lakóház felé. Csak a bejáratig tudom követni. Néhány óráig még a ház előtt maradok továbbra is takarásban, és azon agyalok, amit ma láttam belőle. Egy csinos, szőke kis boszorkány a szó minden értelmében. Nem tagadom, mennyire vonz magához mesterkéletlen viselkedése. Azt adja a világnak, aki. Kiemeli a szemét, de nem rejti el a vonásait vastag smink alá, nem játssza meg magát, nem érdekli hogyan néznek rá a buszon. És olyan veszélyesen óvatlan. Egész nap úgy éreztem magam, mint egy nyulat üldöző vérszomjas vadász.

Este nyolc után elhagyom az őrhelyem reménykedve abban, hogy már nem fog kimozdulni, és visszasétálok a saját szállásomra. Megzuhanyozom, megtörölöm magam a panzió törölközőjével és pucéran fekszem az ágyra. Előveszem a telefont és kikeresem a képét. Eszembe jut, hogy holnap csináljak néhány lesi fotót, de addig is csak ez az egy van. Sarah haja ezen a képen is ki van engedve, a vállára omlik, körbeöleli az arcát. Nem csak a száján, de a szemében is mosoly játszik. Fogalmam sincs, hogy hol és mikor készült a kép, vagy éppen mit csinált közben, de szemében a mosoly mellett játékos fény csillog. Talán éppen magában kuncog, és a Királynő neveltette meg. Egyre csak nézem, és érzem, ahogy a testem ébredezni kezd a sok évtizedes nyugalomából pont úgy, ahogy akkor a klubban is. Akarom Sarah-t és elönt a vágy, mégis türtőztetem magam. Vele akarom hosszú idő óta először újra átélni a gyönyört.

A vágy, hogy magam mellett érezhessem hajnalig nem hagy aludni. Akkor is csak néhány óra jut, mielőtt a telefonon korábban beállított ébresztő jelezni nem kezd. Megismétlem a tegnapi napot azzal a különbséggel, hogy ezúttal még a szálláson meg tudok rendesen tisztálkodni.

Sarah mindent ugyanúgy csinál. Megjelenik a bejárat ajtóban, bár ezúttal vastagabb, fekete kabát van rajta rózsaszín sállal, és most világos színű bakancsot vett fel. A haját befonva gyűrte a sál alá. Elbuszozunk az egyetemig, megvárom, amíg beér és elkezd a munkáját, utána megint elindulok a környéken járőrözni. A tegnapi naphoz képest ma kiszúrok néhány lidércet az egyetemtől nem messze elterülő parkban. A fák lombjai között bújnak meg ezek a kistermetű, szürke bőrű kis lények. Könnyedén felkapaszkodtak a fákra a csirkeszerű, karmos kis lábaikkal. Testüket alul szőr borítja, a felsőrészük meg olyan, mint egy nyolcvanéves öregemberé. A bőrük úgy meg van

ereszkedve, hogy redőkben lóg a mellkasukra. Izgága kis korcsok. Egyedül a fejük hasonlít az emberekére, de a fülük sokkal hosszabb és hátrafelé hajlik, míg fogaik hegyesek és egymásba illeszkednek, mint egy cipzár két fele.

Veszélyesnek néznek ki, de többnyire ártalmatlan kis zsoldosok. Azt el kell ismerni, hogy fáj, ha megharapnak, de még csak mérgük sincsen. Könnyedén leszedem őket a fákról. Elég csak hozzájuk vágni egy kavicsot és leszédülnek. Gyorsan metszem el a torkukat, amint földet érnek, és dobom a testüket egy bokor alá. Szerencsére gyorsan bomlanak, reggelre már nyomuk sem lesz, ha pedig addig valaki mégis megtalálja az emberek közül, akkor majd a Szövetség elsikálja az ügyet. Ez mindig is így ment.

Ebédidőben kockáztatok és visszamegyek az egyetemre, hogy újra meglessem Sarah-t. Az ajtóból pont rálátnék, de most kicsit beljebb kell tolnom. Az iroda egyik belső sarkában van, ahová egy kis konyhát építettek be. A mikró előtt áll a kezében egy bögrével. Nem érzek kávé illatot, felteszem teát kortyolgat. Kabát nélkül és nem a székében görnyedve végre lehetőségem van alaposabb megnézni a testét. Teltkarcsú alkata továbbra is tetszik nekem, nem beszélve kerek melléről, vékony derekáról és széles csípőjéről. Az igazi női homokóra alak, amit egy csinos testhezálló, krémszínű ruha rejt. A ruha alatt van egy fehér blúz is, amitől olyan, mint egy iskolás lány. Bakancsát lecserélte és most egy fekete, mackó mintás papucsban csámpázik vissza a helyére. Aranyos. Mielőtt észrevenne, visszacsukom az ajtót és elhagyom az egyetem épületét. Csendben kísérem haza.

A kis boszorkányom ma este sem indul külön utakra, aminek kifejezetten örülök. Öröködöm kicsit a lakás körül, ám ezúttal sajnos nem pusztán azért, hogy gyakorló zaklató legyek. Minél inkább telik az idő és borít be az éjszaka, annál inkább erősödik a megérzés, hogy nem csak én pásztorolok a környéken a boszira leskelődve. Benyúlok a kabátom egyik zsebébe és megfogom az oda rejtett tör markolatát, majd elindulok, hogy körbejárjam a házat. A második sarok után egy tucat homunculusba futok bele. Ezek már kicsivel veszélyesebb ragadozók, mint a lidércek. Ezeket varázstudók hozzák létre keresztezve a varázslatot a vegyi megoldásokkal. Az eredmény pedig ezek a törpék, groteszk kis lények, amiknek az agyából kiiktatták az amygdala-t, hogy ne érezzenek félelmet. És az olyan teremtmény, ami nem fél, az veszedelmes ellenfél lehet.

Nem vesznek észre, csendben visszahúzódok. Egyértelmű, hogy miért itt lebzselnek. Nem támadnak, kivárnak. Bárki is küldte őket a boszi után, tisztában van azzal, hogy nem fedheti fel a

világunkat az emberek előtt. Egész éjszaka a háznál maradok. Időnként a közelükbe settenkedem, de ők sem mozdulnak. Türelmesen várnak.

A homunculus-okkal az a baj, hogy bár kilógnak az átlagemberek közül, sajnos nem lehet megkülönböztetni őket az emberek fájában előforduló genetikai törpéktől. Így az emberek megbámulják őket, de nem tulajdonítanak nekik jelentőséget. Vagyis könnyen mozoghatnak közöttük folyamatosan szemmel tartva a célpontot, és akkor csapnak le, amikor az áldozat körül nincs senki. Mint például Sarah egyetemi munkahelye. A két nap alatt végig egyedül volt az irodában. Ám ahhoz túl sokan vannak, hogy egyetlen boszira vadásszanak. Előveszem a telefonom és megírom Elijah-nak a fejleményeket. Talán már a szülei is veszélyben vannak.

Reggelig maradok, ám ezúttal nem elég, hogy követem Sarah-t. A kis rohadékok tudtára kell adnom, hogy a boszi nincs egyedül, ezért megvárom, amíg nyílik az ajtó és besurranok a házba. A bejárati ajtón keresztül egy előtérbe jutok, ahol a falon postaládák sorakoznak. Mellettük újabb ajtó, ami a lifthez vezet. A lift mellett pedig lépcsősor. Mivel fogalmam sincs, hogy Sarah lépcsőzni vagy liftezni szokott, inkább a postaládáknál várom meg. Többen elmennek mellettem kíváncsian hátrafordulva, mire végre az én kis boszim is megjelenik a fekete kabátjában. Mintha éppen befejezném a babrálást a postaládáknál, utána szegődöm és kinyitok neki az ajtót.

- Köszönöm szépen! - Csipogja és kilép előttem a szabadba. Utána megyek, és mint egy véletlenül követni kezdem. Zavarja a jelenlétem, folyton hátrafordul, mintha csak a haját dobná hátra, amit ma néhány tincssel a tarkójára tűzött, vagy csak a kapucniját igazítaná meg. Magassarkúban kopog előttem, és ha nem lenne rajta ez az átkozott kabát, akkor biztosan a fenekét nézném, de így a vállam fölött lesek hátra, hogy a homunculusok a nyomunkban vannak-e. Négyet látok, a többi eltűnt.

Sarah ma kivételesen a busz legelejére száll fel, mintha a sofőr bármitől is megvédhetné. Egyre dühösebb vagyok, amiért a homunculusok is felszállnak. Pofátlanul a boszim nyomában vannak és túl nagy a tömeg, hogy itt helyben végezzek velük. A Glock sincs nálam, csak néhány tör.

Sarah szinte berohan az egyetem épületébe, amint a busz megáll és kinyílik az ajtaja. Jól teszi. A négy kis rohadék nem követi, de nem is tángítanak az egyetem elől. A legjobb, amit tehetek, hogy őket tartom szemmel. Leülnek a buszmegállóban és várnak. Én távolabb sétálok tőlük. Még nem tudom, hogy ők észrevettek-e már, vagy csak nem érdeklém őket.

Délben megszörren a telefon a zsebemben. Alig maradt huszonhárom százalék a töltöttségéből. A démonkutya az. Megadom neki a helyzetem és egy órán belül meg is jelenik.

- Akárcsak egy zaklató! Feltűnést keltesz! - A kis pöcs, még csak nem is köszön. Na jó.
- Én legalább nem búzlók, démonkutya.
- Nem szeretem, ha így szólítanak. - Vicsorog, én pedig fölényesen rá vigyorgok.
- Ki nem szarja le. Inkább azt nézd, kutya! - Mutatok a homunculusok felé. - Típellhetsz, hogy milyen fegyver van a gatyájukba rejtve.
- Baszki! Jelentenem kell Elijah-nak. Sarah hol van?
- Nyughass! A pap már tud róluk, a boszi pedig az épületben van. Maradj itt és tartsd szemmel őket! - Még hallom ahogy nyüszít, amikor otthagynom. Meg kell győződnöm róla, hogy a maradék nyolc kis dög nem érkezett-e már meg az egyetemre. Először Sarah után megyek, és amikor megbizonyosodom róla, hogy az irodájában van, átfésülöm az épületeket. A többi homunculusnak nyoma sincsen. Ez legalább bízató. Visszamegyek a kutyához, de azonnal elrontja a kedvem azzal, hogy rámutat az eddig hiányzó nyolc kis szarházira.
- Arra várnak, hogy Sarah kijöjjön az épületből. Fél ötkor már sötét van, senki nem fogja észrevenni, ha elrabolják.
- Mit nem mondasz! - Mérgelődök. - Két lehetőségünk van. Elvisszük innen a boszit, vagy megöljük a homunculus-okat.
- Nem kezdhetsz fényes nappal öldökölni! Egyébként is Sarah-t nem tudod az akarata ellenére elvinni. Fosztlányok vannak az épület körül.
- Védi magát. - Értem meg, amit a kutya mond. - Akkor ezek is ezért vannak még idekint.
- Amíg Sarah az épületben van, vagy amíg ki nem merül, addig senki nem férhet hozzá.
- Egy Forrás táplálja, mégis mitől merülne ki? - Furcsa árny suhan át a démonkutya arcán, de nem felel. Nem foglalkozom vele, mert az előttem várakozó nyolcszoros veszély köti le a figyelmem. Csendben, felváltva figyeljük tovább az épületet és a homunculus-okat, amíg az óra fél ötöt nem mutat. Háromnegyed ötkor Sarah-nak még nyoma sincsen, így utána megyek az épületbe.
- Bassza meg! - Káromkodok hangosan, amikor csak az üres irodát találok. Hiába van a főbejárat előtt a buszmegálló, fogta magát és keresett egy másik kijáratot. Vagy tőlem ijedt meg ennyire a reggel, vagy kiszúrta a homunculus-okat. Mindenesetre utána kell mennünk. Visszamegyek a démonkutyához és közben azt is látom, hogy a dögök még mindig a boszira várnak. Ez jó. Amíg nem veszik észre, hogy a célpont megszökött előlük, addig előnyben vagyunk.
- Nem sokáig. Lassan összerakják majd, hogy miért nem érzik már a kényszert, hogy távol maradjanak az egyetemtől. - Lihegi a démonkutya, amíg az egyetemet körbe rohanva keressük a

kijáratot, ahol a boszi megszökött. - Bárhol lehet! - Csattan fel, amikor hiába keressük Sarah nyomát.

Szó nélkül hagyom, és előkeresem a telefonom. Elijah és a Szövetség hírszerzése minden olyan helynek leírta a címét, ahol a boszi szeret megfordulni. Csak meg kell találnunk azt, ahol úgy érzi biztonságban lehet. Néhány étterem és pékség után, találok egy teázót, de nem tűnik megfelelő búvóhelynek. Végül megtalálom. Egy fiatal lány, aki úgy érzi, hogy üldözik mégis hol tudna a leginkább elrejtőzni, ha nem egy ismert szórakozóhelyen?

A TABU nincs is messze innen, gyalog is eljuthat oda, onnan ráadásul az otthona is könnyen elérhető. A bökkendő csak az, hogy a TABU zárva van még. Tízkor nyit. Közben a démonkutya szája folyamatosan jár, hogy minél hamarabb a nyomára kell bukkannunk, mert veszélyben van. Magyaráz valamit arról is, hogy jelentenie kell ezt a Szövetségnek.

- Kussolj már! - Szólok rá, mert így nem tudok gondolkodni. El ne felejtsem megköszönni Elijahnak, hogy a nyakamra küldött egy haszontalan Látót.

Tehát a TABU még zárva van, de az egyetem és Sarah otthona között helyezkedik el. Az igaz, hogy busszal sokkal gyorsabb, de gyalog sem olyan nagy táv a lakása. Mi van, ha előbb hazament? Kockázatos lépés, ha tudja, hogy a nyomában vannak, ugyanakkor ő is és az anyja is boszorkányok. Ha ő nem is, az Abbott boszorkány tudja, hogyan kell legyőzni egy homunculus-t. - Nézzük meg otthon! - Jelentem ki és elindulok. Nem törődöm vele, hogy a kutya velem jön, de nem is csodálkozom, amikor így tesz. A Látókkal ez a baj. Nem harcosok, még csak nem is boszorkányok. Ugyanolyan védtelenek, mint bármelyik másik ember.

Futva tesszük meg a távot a házig. Nincs türelmem kivárni, hogy valaki kijöjjön a házból, egyszerűen becsöngetek az egyik lakásba. Egy idős asszony szól ki a hangszóróból. Hazudok neki, mire beenged. Felrohanok a harmadik emeletre, de a lépcső tetején megállok. Az egyik ajtó, rajta az Abbott névvel, ki van szakítva a helyéről. Ripityára törve hever a lakás előszobájában. Átlépek a darabokon, a bakancsom alatt tovább törnek, és átfésülöm a lakást.

- Teljesen üres. - Állapítom meg. Felkapcsolom a lámpákat és nyomokat keresek. A padlót vékony porréteg borítja kivéve ott, ahol korábban bútorok voltak. Alig észrevehető lábnyomok sokasága rajzolódik ki. A legtöbb homunculus nyom, de találok egy körülbelül harmincnyolcas lábméretet. Ez a boszié lesz. Bevisz az egyik helyiségbe. Ez lehetett az ő szobája, mert a lábnyomok közepén megállnak, majd ugyanazon az útvonal távoznak a helyiségből. Hazajött és üresen találta az otthonát, ráadásul se az anyja, se az apja nincs mellette. Biztosan retteg.

- Ellenőriznünk kell az állomást és a buszokat! Ha nem találja meg a szüleit, akkor menekülni fog!

- A kutya kifordul a lakásból és elindul a földszintre. Követem. A ház előtt kétfelé válunk. Ő az autóbusz állomásra megy, én pedig a pályaudvarra. Közben lemerül a rohadt telefon, így csak szóban tudok leírást adni a bosziról. A pályaudvaron nincs, és senki sem látta. A pénztáros szerint az utolsó szőke nő délelőtt váltott jegyet náluk, legalábbis így emlékszik. Ezzel az információval sokra nem megyek, miközben az idő egyre fogy. Mostanra az egyetemnél lévő homunculus-ok is rájöhettek, hogy Sarah már nincs az épületben. Versenyt futunk a kis rohadékokkal, hogy ki találja meg őt leghamarabb. Este hét óra lehet. Ha az elméletem igaz, és Sarah még sem menekül, akkor csakis a TABU-ba mehetett, de a nyitásig még mindig volt vagy három óra. Elindulok azokra a helyekre, amik ilyenkor még nyitva vannak és emlékszem rájuk a telefonos listából. Talán elment egy étterembe. Sorra járom a város üzleteit, éttermeit, pékségeit, de nem találom. Kezdek rohadt pipa lenni, mert úgy érzem magam, mint egy saját farkát kergető kutya.

Úgy döntök, hogy nem keresem tovább. Elmegyek a szállásomra, összeszedem a holmim, legalább a Glock is nálam lesz, és elmegyek a TABU-hoz. Ott fogom bevárni. Most, hogy az otthonát feldúlták és gyakorlatilag kipakolták, biztos voltam benne, hogy a TABU az egyetlen hely, ahová elbújhat az éjszakára. Még ha valahol szállást is keresne, a homunculus-ok utána mennének, és ő még mindig egyedül lenne velük szemben. Egy szórakozóhelyen oltalmat kereshet a tömegben.

Elindulok a hely felé, és hatalmas betűk közlik velem, amikor megérkezem. Az épület még csendes és sötét. A bejárat a sarokról nyílik. Tőle jobbra egy utca van, balra pedig egy hosszú folyosó két lejáróval és mindkét oldalán kisebb üzletekkel. Elmúlt nyolc óra, már minden zárva van, ezért különös a hangzavar, ami a folyosóról árad kifelé. Zsebre dugott kézzel állok és nézem a sötétséget, ami bent terjeng, amíg a szemem ki nem szúr egy törpe alakot. Tompa puffanások és további alakok kísérik. A homunculus-ok hamarabb találták meg a boszimat. Habozás nélkül berohanok a folyosón egészen a boltívig, ami után már egy másik utca nyílik. A homunculus-ok Sarah-t üldözik, miközben a lány magassarkúban próbál meg elmenekülni előlük és a fegyvereik elől. A zsebembe nyúlok és előhúzó egy tört. Az egyik kis rohadék felé hajítom, de lepattan róla, mintha nem is a bőrén, hanem valamilyen páncélon csattant volna a penge.

- A rohadt életbe! - Előrelendítem a táskám és kezem azonnal megtalálja benne a Glock-ot. Egy egész tárat lövök bele egy másik homunculus-ba, amelyik majdnem eléri Sarah-t, de csak annyit érek el, hogy a lelassítom. Nem értem. Ezeknek a lényeknek a bőre olyan, mint az embereké. Mi a faszért nem tudom megölni egyiket sem?

Közben Sarah kifárad, egyre lassabban fut és a homunculus-ok utolérlik. Le fogják löni, pedig az agyatlan barmoknak élve kellene elvinniük. Akkor mégis miért lönek rá? Ha csak ezeket nem az küldte, aki a lidérceket. Mégis mibe nyúltam én bele?

Csak egyféleképpen menthetem meg Sarah-t. Beleadom minden erőmet a futásba, megelőzőm a homunculus-okat, és az utolsó pillanatban elkapom. A mellkasomra vonom és hátat fordítok a kis rohadékoknak. Erősen fogom a boszít, miközben belesikít a mellkasomba, ahogy a fegyverek sorban elsülnek megállíthatatlan zajt verve az estébe.

Lecsendesítem az elmém. Tizenkét homunculus eredt Sarah nyomába. Mindegyik kezében legalább egyszer tizennégy löszeres tár van. Az százhatvannyolc golyó. Legalább ennyi fog a testembe csapódni.

Ez a reggel más volt. Seraphine tőle szokatlan módon csendes maradt egész végig, amíg felkeltünk és végigcsináltuk a reggeli rutint. Még a Monster sem zavarta, pedig tényleg minden reggel ezt hallgatjuk, és ő tényleg minden áldott reggel beszél miatta. Kivéve ma. Amikor megkérdezem, hogy mi a baja, csak ködösít.

- Komolyan annyira hülyének nézel, hogy elhiszem, fáradt vagy? - De nem válaszol. Végig csendben van, akkor érzem csak, hogy változik valami, amikor az épületünkből kifelé menet összetalálkozunk a postaládáknál egy férfival. Korábban sosem láttuk még itt, először azt gondoljuk, hogy új lakó, hiszen a házba csak proxy-val lehet bejönni. Nem foglalkozunk vele, de aztán elfog egy fura érzés, ezért úgy teszünk, mintha csak a hajunkat igazítanánk meg, és hátra sandítunk. Megijedünk, amikor azt látjuk, hogy követ minket. Néhány lépés után megnézzük még egyszer, mintha csak a kapucnival babrálnánk. Még mindig a nyomunkban van. Egy nagyon magas és láthatóan baromi erős idegen van a sarkunkban, talpig feketében, katonai bakancsban. Jó, lehet, hogy valaki ennyire szereti a feketét, ez a stílusa, és mivel van rajta egy táska lehet, hogy csak kora reggeli edzésre tart, és tényleg csak egy új lakó, aki ugyanazzal a busszal utazik, mint mi. Lehet. Azért a busz legelején szállunk fel, és szinte besprintelünk az egyetemre, amikor a fickó leszáll velünk ugyanabban a buszmegállóban. Seraphine csak azután hajlandó megszólalni, hogy beérünk az irodába. Le vesszük a kabátot, amikor végre meghallom a hangját.

- *Ne kapj pánikrohamot, de követnek téged.*

- Észrevettem, kösz. Az a hatalmas faszi végig a nyomunkban volt a háztól. Van benne valami a mi világunkból, érzem rajta. Szerintem egy halhatatlan.

- *Ja, nem róla beszélek. Igen az, és ez a harmadik nap, hogy szemmel tart, de...*

- Tessék?! És mi a francért nem szóltál? - Akadok ki hangosan. Még szerencse, hogy ma is egyedül vagyunk az irodában.

- *Mert nem ő a baj! Hallgass már végig! Homunculus-ok vannak a nyomodban! Ott volt belőlük négy a buszon is, de ezek mindig csapatban vadásznak. Ha van négy, lesz több is.*

- Megtaláltak minket? - Lesokkol, amit Seraphine mond. A homunculus-ok veszélyesek, sötét varázslatok kavarognak bennük és amygdala nélkül sokkal rettenthetetlenebben küzdenek.

- *Úgy tűnik.* - Seraphine hangja is gondterhelt. Egyelőre nem kérdezek többet, csak leülünk a székönkre és erősen összpontosítani kezdünk. A varázslat az ereinkben folyni kezd, kiválik a sejtjeinkből és nagyon ésszerű kell lennünk, hogy azt tegye, amit szeretnék. Nem engedhetünk be semmilyen más gondolatot a pajzsunkon kívül, amit az épület köré vonunk a világunkból érkező teremtmények ellen. Nem tartja kint őket, de képtelenek lesznek arra, hogy cselekedjenek. A pajzsunk belőlünk indul ki. A bőrünkön keresztül áramlik kifelé, mint egy hatalmas színtelen buborék. Az emberek csak egy pillanatig fognak hidegebbet érezni, amikor áthatol rajtuk. Sokaknak fel sem fog tűnni. Ám ennek a pajzsunk ára van. Belőlünk táplálkozik, és kimerít. A testünk fáradt lesz, az elménk szétszórta, de amíg idebent vagyunk, nem lesz baj. Pihenhettünk, és megpróbálhatjuk kivonni a körülöttünk lévő minimális mennyiségű varázst. Nem kapcsolódunk Forráshoz, ezért anya megtanította, hogyan vegyünk magunkhoz a világban szabadon folyó varázsból. Ez sokkal ősibb, sokkal zabolátlanabb és veszélyesebb, de ha nem folyamodunk hozzá, akkor napokba telhet, amíg újra feltöltődik a testünk. A varázs a boszorkányok része, olyan mint a vér, a testünk termeli. Azt mondják, hogy minden Forrás egy-egy nagy erejű boszorkány volt régen, akik nem bírtak a saját hatalmukkal és inkább átformálták azt, hogy az eljövendő boszorkányok erőt meríthessenek belőlük.

- A pajzs délutánig megvéd minket, de aztán mit csináljunk? - Félek és Seraphine tudja ezt.

- *Hátul kell kimenned az épületből. Keresned kell egy másik kijáratot. A pajzs nélküled is kitart egy darabig, és reméljük azok a mocskos ki szarok nem tudják meddig vagy itt. Haza kell menned anyádhoz!*

Csak bólogatok, és bár Seraphine ezt nem látja, érzi. Elmúlt már bőven nyolc óra, nagy nehezen leülünk a géphez és bekapcsoljuk, de az aznapi munkánk egy kalap szar. Nem tudunk koncentrálni,

a gondolataink a veszély körül forognak. A homunculus-ok akár meg is ölhetnek. Nem tudjuk, miért vannak a nyomunkban, azt sem, hogyan találtak ránk. Jó, be kell valljuk, hogy amikor elmegyünk szórakozni, akkor általában mindig berúgunk, gyakran befigyel egy kis fű is, és olyankor Seraphine is, hát szóval látható. Könnyen lebukhattunk egy ilyen alaklommal, mert az ő jelenléte elsőre egy kicsit sokkoló.

Egész nap idegesek vagyunk, nem tudunk enni, pedig korog a gyomrunk, teát iszogatunk és közben csak mímeljük a munkát, ahogy egyre közeledik a fél öt. Egy kicsivel előtte kezdünk el összekészülni. Kikapcsoljuk a gépet és felöltözünk. Örülünk neki, hogy hátizsákunk van, azzal könnyebb futni, mert hogy futnunk kell hazáig.

- Képtelen vagyok rá. - Panaszodom előre.

- Tudom, mert egy puding vagy. De fuss, ameddig csak bírsz. Nem kell félned, ha bármi történik, akkor csak engedj előre. - Bízta Seraphine.

Megint csak bólintok, az ajtóhoz lépünk és veszünk egy nagy levegőt. Kilépünk és jobb helyett balra fordulunk. Nemrég dolgozunk itt, csak három útvonalat ismerünk. Tudjuk merre van a kávézó, az iroda és a mellékhelyiség. Kóválygunk egy darabig az épületben, mire kitalálunk belőle. Mielőtt elhagynánk a porszívót, beállítjuk a telefonon a GPS-et, hogy hazanavigáljon, aztán futás. Utálok futni, ráadásul utálok futni télikabátban és magassarkú csizmában. De futunk, mert tudjuk mi a tét, és csak akkor váltunk sétára, amikor már pokolian szúr az oldalunk. Seraphine lehord, megint pudingnak nevez, de nem haragudhatok érte. Igaza van.

Legalább négyszer kezdünk neki a futásnak, mindig egyre rövidebb távot vagyunk képesek futni, minden alkalommal jobban kifáradunk és kapkodjuk a levegőt. A szívünk úgy ver, hogy lassan átszakítja a bordáinkat is, de nagy nehezen hazaérünk. Elővesszük a kulcsot a kabát zsebéből és bemegyünk a házba. Amint becsukódik mögöttünk az ajtó, elfog a biztonságérzet. Mindjárt otthon vagyunk, ahol ott van egy másik boszorkány is. A homunculus-oknak esélye sem lesz hármunk ellen. Hívjuk a liftet, mert képtelennek érezzük magunkat, hogy felsétáljunk a harmadikra. Kiszállunk az emeletünkre és újult erővel robban szét a mellkasunkban a félelem bombája.

Az ajtónkat kiszakították a helyéről. Pánikolva rohanunk keresztül a romokon, hogy azt lássuk, az egész lakás üres. Eltűntek anyáék, eltűntek a bútorok, a tárgyak, könyvek, minden!

- Mégis mi a franc folyik itt? - Sírjuk el magunkat. Folytak a könnyeink, kapkodjuk a levegőt, ahogy besétálunk a szobánkba. Ott sincs semmi, sehol sincs semmi, még a legutolsó tekercs wc

papír is eltűnt. Összeszorul a mellkasunk, homályosodik a látásunk. A kezeink remegnek és egyre kevesebb oxigén jut a tüdőnkbe. Nem tudunk lélegezni. A pánik a markába zár.

- *Ne csináld! Most nincs időd kihordani egy pánikrohamot! Szedd össze magad!* - Rivall rám Seraphine. Dúdolni kezdünk. Csak rakosgatjuk egymás után a szavakat egy furcsa dallamban. Ez néha beválik, hogy a pánikrohamot legyőzzük. Seraphine velem dúdol és kettőnk dallama egy buta katyvasszá változik, de segít. Lassul a szívünk, újra kapunk levegőt. Kiegyenesedünk és összedörzsöljük párszor a két tenyerünket. Letöröljük a könnyeinket.

- Mitévők legyünk? - Kérdezem remegő hangon, mert ötletem sincs, hogyan tovább. Az árvaház óta gondoskodtak rólunk, apa és anya mindent megadott, de most nem tudjuk hol vannak, hogy élnek-e. Hova kéne mennünk, mit kéne tennünk?

- De hülye vagyok! - Csattanok fel, amikor eszembe jut, hogy nálunk a telefon és bármikor felhívhattuk volna anyáékat. Akár már az egyetemen is! Elővesszük a zsebünkből és kikeressük anya számát. Megcsörgetjük, de nem veszi fel. Apa sem. Egyre idegesebbek kezdünk lenni, egyre jobban szorítja marokra a szívünket a félelem.

- Seraphine! Nem érem utol őket. - Suttogom magunk elé.

- *Itt nem maradhatsz! Bárki rámolta ki a lakást, profi volt. Minden nyomot eltüntetett anyádék után.* - De akkor mégis hova menjünk? Anyáékon kívül nincsen senkink, Teddy fogalmunk sincs, hogy most hol él, más barátunk pedig nincs. Egyedül vagyunk!

Seraphine megérzi, ahogy kifordul a talaj a lábunk alól. Mindig is egymásra voltunk hangolódva, ezért most kénytelen elviselni a...

- *Ne hisztizz már!* - Kiabál rám, amitől összerezzenek. - *Semmi túlélési ösztön nem szorult beléd? Először is, menj innen! Utána keress egy olyan helyet, ahol sokan vannak! A kis nyomorékok nem fognak nyílt utcán, tömegben rád támadni. Olyan helyre menj, ahol éjszaka is ott maradhatsz. Reggel pedig fogod magad és elhagyod a várost! Világos?!*

Az volt. Engedelmeskedem a szavainak, mert nem tudom, mi mást tehetnék. A TABU nevű szórakozóhelyre indulunk. Ismerünk néhány pultost és biztonsági őrt, talán hamarabb is beengednek, mint a nyitás. Lábujjhegyen osonunk ki a lakásból, vissza a földszintre és ki az épületből. Még a saját csizmánk sarkának kopogása is rémülettel tölt el. Olyan, mintha minden egyes lépésünk egy hangos sziréna lenne a környéken ránk vadászó kis bestiáknak.

Minél közelebb érünk a szórakozóhelyhez, szerencsére annál több ember van az utcákon. Seraphine jól mondta, a tömeg biztonságot jelent.

- *Ne kapkodd így a fejed! Ennél nyilvánvalóbbá nem is teheted, hogy tudsz róluk!* - Figyelmeztet megint, én pedig próbálok lecsillapodni és úgy tenni, mintha csak egy lennénk az átlagos korzózók között. Órák vannak még a TABU nyitásáig, de a bejárat előtt állva céltáblának érezzük magunkat. Elsétálunk az épület bal oldala felé egészen a boltív alá és elbújunk az egyik oszlop mögött. Még nem töltődünk fel a pajzs megalkotása után. Olyan mélyről jövő fáradtság lesz úrrá rajtunk, hogy úgy érezzük, egy tapodtat sem tudunk mozdulni. Nem elég a varázs, amit ki tudunk szívni a környezetünkből. Elővesszük a telefont és a fülest. Először megpróbáljuk újra felhívni anyáékat, de nem veszik fel. Ettől még inkább eluralkodik rajtunk a félelem és a sírhatnék. Csatlakoztatjuk a jack dugót a telefonhoz és bedugjuk a fülest a fülünkbe. Halkan szól a zene, hogy halljuk az utca hangjait, de még így is kicsit megnyugtat. Nem szünteti meg a szorongást és a kétségbeesést, de segít, hogy a varázs hamarabb termelődjön a testünkben.

Fél óra telik el és ránk találnak. Először csak a TABU bejárata előtt látjuk meg őket. Tétován nézelődnek, kutatnak utánunk. Aztán az egyikük pont felénk néz. Ösztönösen az oszlop mögé bújunk és pont ezzel hívjuk fel magunkra a figyelmüket. Felénk indulnak és megdermedünk az ijedtségtől. Kiesik a füles a fülünkből, halljuk, ahogy egyre közelebb érnek. Kattanások kísérik a lépteiket és fogalmunk sincs honnan, de tudjuk, hogy ezek fegyverektől származó hangok. Meg akarnak ölni minket.

- *Fuss!* - Ordítja Seraphine olyan erővel, hogy a testünk anélkül kezd engedelmeskedni, hogy kiadnánk a parancsot a lábainknak. Hangos kopogásokkal kísérve rohanni kezdünk a boltív másik oldala felé, ahol átjáró van talán a főút felé. Nem tudjuk merre meneküljünk, csak rohanunk, miközben Seraphine az irányítást követeli. Lövések dördülnek el. Golyók szállnak el a fejünk mellett. A fegyverek hangja együtt zeng a szívünk hangos verdesésével. Mintha dobolnának a dobhártyánkon nem finom fa ütőkkel, hanem bazi nagy husángokkal.

Már mellettünk vannak. Látjuk az egyik rohadék árnyékát. Le fognak löni és mi nem tudunk elmenekülni előlük. Lassulunk. Fogy az erőnk és a távolság az üldözőink és köztünk.

Hirtelen egy hatalmas fekete árny von az ölelésébe, mielőtt átadhatnám az irányítást Seraphine-nak. Ki akarunk szabadulni, de erősen szorít a mellkasához. A humunculus-ok egyszerre kezdenek el tüzelni, és a félelmünk egy hangos, velőtrázó sikításban szakad ki a testünkből. Sikítunk, ameddig kitart a levegőnk. Potyognak a könnyeink, végigfolynak az alak bőrkabátján. A golyók mind az ő testébe hatolnak, minden egyes találat rezgése az övén keresztül átjut a mi testünkbe. Megszámlálhatatlannak tűnik, hogy hány találatot nyel el a férfi teste. A karjai között úgy érezzük

magunkat, mintha végtelen időben ragadtunk volna, ahol ugyanaz ismétlődik újra és újra. Lövések, az általuk okozott rezgések. Csupán a fájdalom az, amit az idegen egyedül visel.

A férfi egyre jobban remeg, egyre nagyobb súllyal nehezedik ránk, mire a fegyverek monoton ropogása végre elhallgat. Akkor sem hagy magunkra, belök egy kapualjba, majd visszafordul és nehézkes lépésekkel a homunculus-ok felé tart. Azok a kis rohadékok már újratöltötték a fegyvereiket és újabb sorozatokat adnak le a megmentőnkre. Nem merünk kilesni. Remegünk, levegőt is alig merünk venni.

- *Itt az esély, hogy lelépj!* - Sürget Seraphine, és bár minden idegszálam egyetért vele, még sem tudunk mozdulni. Az a férfi, aki most is önkéntes céltáblaként próbálja meg a dögöket megállítani, megmentette az életünket. Tudjuk, érezzük, hogy nem helyes most itt hagynunk a szarban. Viszont csak Seraphine tud segíteni rajta.

Két nyamvadt homunculus átjut a férfin és most közvetlenül ránk tüzelnek. Sikítva húzzuk össze magunkat és guggolunk le, miközben golyók csapódnak az épület falába.

- Mi a faszért nem lehet ezeket megölni?!

- Ezek nem szokványos lények! A bőrük olyan, mint egy páncél!

Már két férfi hangját halljuk kiszűrődni a küzdelemből. És aztán eluralkodik a káosz, mert szirénák hangjai szűrődnek be a sikátorszerű kis utcába. Ez nem jó! Ez nem jó! Ez nem jó! Kántáljuk magunkban. A két férfit a lények elkezdik visszaszorítani. Vesztesre állnak, és ha ők veszítenek, akkor mi meghalunk. És az emberek rendőrsége nem segíthet rajtunk. Nyüszítünk tehetetlenségünkben.

- *Én le tudom győzni őket.* - Szólal meg Seraphine nyugodt hangon. Először kételkedek, de aztán megérezem szavaiban a csendes vérszomjat.

- És nem esik bajunk? - Kérdezem sírástól fojtott hangon.

- *Nem. És mielőtt rákérdeznél, egészen biztos, hogy nem esik bajunk. De gyorsan kell döntened, mert egyre közelebb érnek az emberek.* - Nincs min gondolkoznom. Ha Seraphine a kezébe veszi az irányítást, tuti kinyírja a homunculus-okat.

- De kérlek, vigyázz a ruhánkra! Nincs más, amit felvehetnénk! És ezt a pulcsit anya kötötte! - Seraphine kuncog, majd helyet cserélünk. A háttérbe húzódom és most én vagyok, akit Seraphine irányít. Az érzés nagyon különös. Mintha én mozgatnám a karomat, lábamat, még sem én döntöm el, hogy merre mozduljanak. A lélekcseré furcsa dolog. Sosem halljuk egymás gondolatait, de a hangunk, amikor beszélünk egymáshoz, mégis a másikon szól. Érzem, ahogy az arcunk változik,

mint mindig, amikor Seraphine van elől. Ilyenkor eltűnnek a körmeink és az ujjaink végei koromfeketévé válnak és úgy megkeményednek, mintha szúrófegyverek lennének. Viszket a bőrünk, ahogy az átok ősi szövege végigfut két párhuzamos, egyenes vonalban először az arcunkon. Középen szalad át a szemünkön és eltűnik a hajunkban. Tudjuk, hogy a szöveg az egész testünket körbeöleli. Számtalan alkalommal próbáltuk már lefordítani, de sosem sikerült. Nem csak azért, mert ősi és démoni a nyelv, de azért sem, mert sosem láttuk még a teljes szöveget. Seraphine is csak bizonyos szavakat ismert fel belőle, ő is csak elszenvetődő az átoknak, ami egymáshoz láncol minket. Egész pontosan őt egy gazdatesthez. Én csak egy vagyok a sok közül, akikben Seraphine eddig lakott.

- *Fordulj el, ez nem lesz szép látvány!* - Elfordulok, egyszerűen nem keresem a szemünk világát, de a hangokat nem tudom kizárni. Seraphine tudja ezt, ezért kiveszi a telefont a kabát zsebéből. A fülest menekülés közben valahol elhagytuk, de nem zavartatja magát. Megnyitja a telefonon a zenelejátszót és megkeresi az egyik kedvenc számát. Avicii Feel Good című számának egy epic feldolgozása, mindössze két perc negyvenkilenc másodperc. Tudom, hogy ennyi idő alatt akar végezni a homunculus-okkal, és túl jól ismerem, hogy tudjam, sikerülni fog neki. Maximum hangerőre állítja a telefont, amivel egy pillanatra megzavarja az egymással küzdőket, majd lerakja a kapualj mellett húzódó alacsony, kőből készült magaságyás szélére. Ledobja a hátunkról a táskát, elindítja a zenét és kilép a kapualjból. Nem akarok odanézni, de a huszonhárom év alatt volt akkora befolyása a jellememre, hogy titkon érdekeljenek az ilyen dolgok. Oda-oda pillantok. Éppen az egyik fejét tépi ketté. Mindkét kezünkkel belekapaszkodik a homunculus alsó és felső állkapcsába és könnyedén húzza szét őket. A következő pillanatban a kezünk elsüllyed egy másik testében és könnyedén rántja ki a beleit az aszfaltra. Szemtanúja leszek még, ahogy felkap a földről egy löfegyvert és egy homunculus szemébe lő közvetlen közről. A teremtmény agya a túloldalon loccsan a földre. Válogatott módszerekkel és piszok gyorsan végez a lényekkel. Közben látom a két férfi döbbsé arcát is. Érzem, ahogy Seraphine rájuk grimaszol.

A zeneszám még nem ér véget, amikor Seraphine kihúzza magát és közli, hogy rajtam a sor eltüntetni a vérfürdőt, amit rendezett. Újra háttérbe vonul, nekem pedig összpontosítanom kell, ami ebben a helyzetben kibaszott nehéz. Egy halom darabjaira tépett hulla kellős közepén állunk, a cipőnk talpa kétséget kizáróan véres és tele van agy, vagy egyéb más belsőség cafatjaival. Mégis muszáj kiürítenünk az elménket, nehogy a megidézett tűz elszabaduljon.

- Törj elő a föld alól tisztító láng, emészd fel, mit e földön találsz. - Suttogjuk, mert szükségünk van most az egyszerű szavakra, amiket a kívánságunk és a bennünk felhalmozódott kevéske varázs tölt meg igazi erővel. Az aszfaltból tűz tör elő és felperzsel minden bizonyítékot. Kis híján minket is felfal, de még előtte sikerül megzabolázni és kioltani, mire a zene is véget ér.

Elönt a kimerültség. Semennyi varázs nem maradt a testünkben. Megköszönöm Seraphine-nak, hogy megint megmentett és azt is, hogy valahogy sikerült tisztán tartania a ruháinkat. Meg szeretnénk köszönni a két férfinak is a segítséget, de közben egymással kezdenek el vitatkozni.

- Nincs idő szállást keresni és pihenni! Többen is vadásznak a boszira. Ezeken a dögökön kívül lidércek is ólálkodtak már körülötte.

- De miért akarták megölni?

- Használd az eszed kutya! Két különböző megbízó vadászik rá. Menj, emlékeztess ki vagy, aztán fogjuk és induljunk el a Katedrálisba! - Ezek úgy beszélnek rólunk, hogy közben itt állunk az orruk előtt. Persze azt hiszik, hogy nem értjük, amit mondanak. A nagyobb darab fickó norvég nyelven beszél, a másik alkalmazkodik hozzá. Tovább beszélnek, mire elegünk lesz és hagyjuk az elmúlt fél nap összes félelmét, keserűségét és kétségbeesését a felszínre törni. Felkapjuk a telefont onnan, ahol Seraphine hagyta és gondolkodás nélkül a nagyobb férfihoz vágjuk.

- Értjük, amit mondtok! - Kiáltunk rájuk angolul, majd kapcsolunk, amikor felszisszen a telefonos támadásunk miatt. - Oh, ne haragudj! - Kérünk azonnal bocsánatot. Seraphine kuncog. A férfi nem reagál semmit a bocsánatkérésünkre, de alaposan szemügyre vesz.

- Megsérültél? - Kérdezi végül angolul és átható tekintete alatt feszélyezve érezzük magunkat. Nemet intünk. - Jó. Indulnunk kell! - Utasít és felénk nyújtja a kezét.

- Nem megyünk veletek! - Jelentjük ki csak félig olyan határozottan, mint ahogy szeretnénk. Testileg-lelkileg kimerültünk. Elkezdene a lábaink remegni. Csillagok táncolnak a látóterünkben. Ez így nem lesz jó. - Nem bízunk egyikőtökben sem, azt se tudjuk kik vagytok! Benned meg pláne nem bízunk! - Mutatunk a nagydarab férfira, aki úgy néz ki, mint egy viking. De persze az is, hiszen halhatatlan. Másképp túl se élt volna annyi golyót.

- Most mentettelek meg! - Felel határozottan a vádjainkra.

- Csak részben. Amúgy köszönjük szépen! Hálásak vagyunk, de tényleg! De akkor sem megyünk veletek! - Gyermeki daccal bámulunk rá, de szavaink darabosak, hosszan nyújtjuk el őket. Előre-hátra billegünk, majd a világ teljesen elsötétül, és kialszanak a táncoló csillagok is.